

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa K. U.

przeciwko A. B. i A. L.

o ustalenie i wydanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej A. L. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna wobec tego, że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zakres, a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Publicznoprawny charakter skargi powoduje, że Sąd Najwyższy dokonując, w ramach przesądu, oceny skargi, bada jedynie czy wystąpiły ustawowe przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżąca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła przesłanką z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistą jej zasadnością.

Przesłanka ujęta we wskazanym przepisie stanowi jedynie pozorne odstępstwo od modelu publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Ma ona ma swoją normatywną treść, nie chodzi bowiem o sprawy, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa, ale o sprawy, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Ocena ta ma być przy tym dokonana bez wnikliwej analizy, taka wadliwość orzeczenia musi być bowiem widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą skarżącej było wskazanie konkretnych, naruszonych przez sąd przepisów a przede wszystkim przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających dlaczego te przepisy zostały, jej zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). W skardze nie zostały jednak przytoczone wystarczające argumenty świadczące o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Okręgowy i Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby w sprawie przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wyżej podanym, była spełniona.

Mając na uwadze powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).